

WONDEREN VAN DE NATUUR - II

EEN MISSIE VOL GEVAAR

Roman

A woman with her hair in a bun, wearing a blue Victorian-style dress with lace details, stands with her back to the camera, looking out over a geothermal landscape. The landscape features a blue and yellowish geothermal pool, steam rising from the ground, and a forest of tall evergreen trees under a blue sky with scattered clouds. The entire scene is framed by an ornate white border with floral and scrollwork patterns.

REGINA SCOTT

Wonderen van de natuur – II

EEN MISSIE
VOL GEVAAR

Roman

REGINA SCOTT

Vertaald door Daniëlle Heerens

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

*Voor hen die we familie noemen,
in het bijzonder: Meryl, Kris Marissa, Kathy en Kelli.
En voor God, Die ons de weg wijst naar degenen
die van ons houden om wie we zijn.*

YELLOWSTONE NATIONAL PARK
SEPTEMBER 1886

Wat was het met mannen en gevaar? Wilden ze soms allemaal dood?

Kate Tremaine richtte de loop van haar geweer op de rug van de vreemdeling die was blijven staan bij de modderpotten, die alle kleuren van de regenboog vertoonden, en een lange, bochelige tak in zijn handen hield. ‘Stop daar, sir. Laat de stok vallen.’

Brede schouders die schuilgingen onder een marineblauwe cavaleriejas verstijfden. Doorgaans had ze veel respect voor het leger, helemaal nu ze had gezien hoe hard kapitein Harris sinds zijn komst afgelopen maand had gewerkt om Yellowstone te beschermen. Maar ze had meer dan een van de bereden soldaten erop betrappt dat ze een tikje te dicht bij de borrelende geisers en *paint pots* stonden. Het zou hun reputatie en die van het park geen goed doen als ze brandwonden opliepen door het kokendhete water.

Hij gooide de stok bij de geisers vandaan en draaide zich langzaam om, waarbij de gele streep op zijn lichtblauwe broek in het zonlicht flikkerde. Nogal vastbesloten gezicht – sterke jukbeenderen, een rechte neus die leek te wijzen naar de strakke lijn die zijn lippen

vormden, hoekige kaak. Het enige aan hem wat zacht was, was het begin van een warmbruine baard en snor, een tint donkerder dan het haar bij zijn slapen. Dat was alles wat ze kon zien van zijn haar dat voor de rest schuilging onder zijn slappe, breedgerande grijsbruine hoed met de gekruiste sabels voorop.

De cavaleristen die haar hotel dagelijks passeerden, zagen er allemaal sjofeler uit. Het kon niet makkelijk zijn om het te moeten doen met weinig meer dan een witte canvas tent. Maar in het hotel alles schoon en netjes houden was eveneens niet gemakkelijk. Zij en haar personeel waren doodop en het lukte haar nog steeds niet om tijd te vinden om alle dingen die bij de minste of geringste druk stukgingen te repareren. Af en toe kwam ze in de verleiding om haar dikke zwarte lokken af te knippen, in plaats van ze steeds maar weer terug in haar gevlochten knot te stoppen. En soms verlangde ze ernaar om een leren jas en broek aan te trekken, in plaats van lijfjes van popeline of wol en rokken die het erop moesten doen lijken dat ze een succesvol hoteleigenaar was. Alleen al deze kleine veranderingen zouden genoeg kunnen zijn om wat meer tijd over te houden.

De man voor haar knikte naar haar Winchester. ‘Weet je hoe je die moet hanteren?’

Waarom was zelfs maar een zweempje van die typische Bostonse neusklink voldoende om haar herinneringen tot leven te wekken? Ze had dat leven achter zich gelaten. Ze was een andere vrouw. Als dochter van een schoenlapper en een hoedenmaakster had ze nooit hoeven weten hoe ze met een geweer schoot, een winter in Yellowstone overleefde of een van de drukbezochteste hotels in het park draaiende hield.

Ze richtte de loop op zijn borst. ‘Dat weet ik zeker. Nou, weg bij die *paint pots*, recht vooruit. Iets naar rechts of links en die mooie laarzen van je koken van je voeten af.’

Hij keek naar de grond. De bobbelige grond bedekte decennia aan opgedroogde modder die uit de diepten van de aarde opgeboreld was. Ze werden omringd door uitstulpingen met roze, lime-, boterbloem- en roestkleurige strepen die voortdurend rookten en

het gesputter en gemurmel hier en daar vertelde haar dat er meer modder omhoogkwam. De gasten in haar hotel vonden de *paint pots* geweldig. Dat vond zij ook, maar ze moest er continu op letten dat niemand zich op de zachtere grond waagde. Alle mensen die bij haar hotel binnenkwamen, stond ze na aankomst te woord, waarbij ze erop aandrong de oudere en jongere gasten te vergezellen, en elke morgen en middag maakte ze een rondje, gewoon om er zeker van te zijn dat niemand haar woorden aan zijn laars lapte.

Behoedzaam liep de soldaat naar voren en ze stapte langzaam naar achteren tot ze beiden op de platgetreden weg naast het hotel stonden. De achterzijde van het Geysers Gateway-hotel was tussen een groepje dennenbomen genesteld en de potdekselplanken zijkanten die in een vrolijk geel waren geschilderd, hadden na elke stevige storm opnieuw een likje verf nodig. Toby was bij het zien ervan op slag verliefd geworden op de plek en haar was niet veel later hetzelfde gebeurd. Als haar overleden man er die ene avond een jaar geleden niet op uit gegaan was, zou hij nu wellicht op de veranda hebben gewacht.

Maar hij zou nooit mensen met een geweer tegemoet zijn gegaan. Toby had een grenzeloos enthousiasme bezeten. Zij was altijd de meer praktische van hen beiden geweest.

Haar slachtoffer van vandaag nam een wat ontspannener houding aan en sloeg haar gade. Nu hij zich dichterbij bevond, zag ze dat zijn ogen een helder groenbruine kleur hadden, als de weerspiegeling van een bergmeer. Ze vernauwden zich.

‘Wat ben je van plan te doen?’ vroeg hij. ‘Me arresteren of me schieten voor het avondeten?’

Toby zou de vraag vergezeld hebben doen gaan van een goedmoedige grijns. Deze man zag er niet uit alsof hij wist hoe hij moest grijnzen. Ze fronste haar voorhoofd. Waarom had ze de neiging om proef op de som te nemen?

Kate bekeek hem uitgebreid van top tot teen. ‘Ik betwijfel of je een lekker maaltje voor mijn gasten zou zijn. Te veel zand. En normaal gesproken stuur ik alles van jouw formaat met liefde weer terug de wildernis in om nog wat meer te groeien.’

Hij grimaste. ‘Moet ik je daar dankbaar voor zijn?’

Ongewild glimlachte Kate. ‘Niet nodig. Maakt allemaal deel uit van de service van het Geysers Gateway.’

Hij knikte naar het hotel. ‘Jij moet mrs. Tremaine zijn.’

Nou, wie zou hem over haar hebben verteld? Ze had slechts een enkel gesprek gevoerd met zijn meerdere, die haar vriendelijk had toegestaan om haar vergunning te houden, voor nu dan. Ze had zo haar twijfels gehad bij kapitein Harris toen hij aan kop van Troop M het park binnen was komen rijden, maar ze had in haar handen geklapt op het moment dat hij D.W. Wear, de hoofdopzichter uit Washington, uit het park had gezet. Wear had geen vinger uitgestoken als het ging om het beschermen van het wild in het park, met het excuus dat hij te weinig mannen en te weinig tijd had. Maar wat wist hij van tijd? Had hij al eens geprobeerd een hotel in bedrijf te houden?

Ze liet haar geweer zakken. ‘Ik ben Kate Tremaine. En jij bent?’

Hij nam zijn hoed af, waarmee hij zijn kortgeknipte bruine haar met hier en daar wat goud onthulde, en neeg zijn hoofd. ‘Luitenant Will Prescott. Ik heb het bevel gekregen om samen met mijn mannen dit deel van het park te patrouilleren.’

Dus dat was hoe Harris toezicht wilde houden op de enorme vlakke. Sinds zijn komst waren zijn mannen druk geweest met het bestrijden van wildbranden die in delen van het park hadden gewoed. Wear had beweerd dat ze waren aangestoken door zijn vijanden. Ze had wel beter geweten en was op haar hoede geweest, voor het geval hier, bij haar, zich dezelfde problemen zouden aandienen. Dat ze beschikte over een eigen stel cavaleristen die de wonderen van de natuur in de gaten hielden, kon handig zijn, zolang ze tenminste geen blunders begingen die ze zich niet konden veroorloven.

‘Fijn jullie hier te hebben,’ zei Kate. ‘Voel je vrij om langs te komen voor het avondeten. Maar pas in het vervolg op waar je je voeten zet. Heb je een idee hoe heet die modder is?’

‘Meer dan honderdvijftig graden,’ zei hij met een blik op de dichtstbijzijnde borrelende *paint pot*, die juist een volgende stoomwolk uitbraakte. ‘Althans, dat is wat het handboek beweert.’

Kate snoof. ‘Handboek? Welk hebben ze je gegeven? Wylie is niet heel slecht, al moet je oppassen voor zijn aanwijzingen, anders kan het er zomaar op uitlopen dat je over de rand van een waterval tui-melt. En praat me niet over Dabney. Die man is in nog geen dertig jaar van zijn bank gekomen, laat staan dat hij Yellowstone door is gereisd.’

Hij klopte de modder van de hak van zijn zwarte laarzen. De mees-te cavaleristen droegen sporen en bij elke stap die ze zetten, glansde het zilver of koper en rinkelden de spoorradjes. Zijn laarzen hadden er geen.

‘Ik heb het gemerkt,’ zei hij. ‘Het is niet makkelijk om hier je weg te vinden.’

Dat zeiden haar gasten ook altijd. Zij had er geen moeite mee, maar ze woonde hier ook al vier jaar, al de tijd sinds Toby haar ervan had overtuigd om het geld dat haar ouders haar hadden nagelaten in het hotel te investeren.

‘Stel je het plateau voor als een grote cirkel,’ adviseerde ze hem. Ze knikte naar het kleine hotel, waar enkelen van haar nieuwste gasten naar de brede veranda waren gekomen en vandaar de schitterende omgeving in zich opnamen. ‘We bevinden ons in het lagere deel van een stroomgebied vol geisers, ongeveer dertig kilometer ten zuiden van de Mammoth Hot Springs en het tentenkamp van jouw bevelvoerend officier. Nog zeven kilometer richting het zuiden en je komt bij Old Faithful, een van de grootste geisers in het park en de meest betrouwbare als het gaat om het tijdstip waarop hij actief is. Direct ten oosten, aan de andere kant van het plateau, bevindt zich Yellowstone Lake en nog iets verder de Absaroka Range. Ten noorden daarvan vind je de Grand Canyon van de Yellowstone. En overal om je heen zul je kristalheldere beekjes aantreffen, samen met bulderen-de rivieren en watervallen waarvan het water met veel geraas naar beneden stort.’

‘En grizzlyberen, bizons en kokendheet water,’ voegde hij eraan toe.

Ze zou hem niet laten blijken dat het noemen van de gebochelde

beer een rilling over haar rug deed lopen. Een op hol geslagen kudde bizons en de thermische gevaren van het park konden ontweken worden. Maar hoe voorzichtig ze zich ook bewoog, ze was zich er altijd van bewust dat er een grizzly om de hoek kon wachten. Danny mocht zich dan ergeren aan haar regels, maar ze was niet van plan om haar zoon ook te verliezen.

‘Dat allemaal ook, ja,’ stemde ze in. ‘En jullie kerels kunnen beter beginnen met hutten te bouwen, want die canvas tenten die jullie meegebracht hebben zullen jullie nooit door een Yellowstone-winter helpen.’

Voordat hij kon antwoorden, voelde ze het: het zwakke gerommel onder haar leren laarzen. Met haar vrije hand greep ze zijn arm. ‘Weg hier.’

Hij fronste en bijna twee meter aan spieren hield hem op zijn plaats. ‘Waarom?’

Het gerommel deed haar benen beven. Voelde hij het niet? Kate verstevigde haar greep en trok. ‘Nu!’

Hij stommelde naar voren, nam haar in zijn armen en duwde het geweer bij hen beiden vandaan. Een moment lang haakten hun blikken in elkaar, hielden elkaar vast en er ging iets door haar heen, het had wat weg van de druk die zich onder de grond opbouwde. Zijn ogen werden groot, alsof hij dat intenser had gevoeld dan het gerommel onder hen.

Toen barstte de Morning Geyser uit.

Het water schoot de lucht in, twee keer zo hoog als haar twee verdiepingen tellende hotel. Water kletterde een klein eindje bij hen vandaan op de grond, hard genoeg om verse modder op zijn knie-hoge laarzen te spatten. Ze hoorde de ‘ohs’ en ‘ahs’ van haar gasten op de veranda.

De man die haar vasthield, zag er eveneens verbluft uit. Ze vermoedde dat dat ook voor haar gold, maar het was niet de kracht van de geiser die haar van haar stuk had gebracht. Ze was zeven jaar getrouwd geweest en was nu één jaar weduwe. Alle romantische gevoelens waren samen met Toby’s toegetakelde lichaam begraven.

God begreep dat ze werk te doen had, een zoon moest opvoeden en een park beschermen. Waarom zorgde deze man er dan voor dat ze zich afvroeg of er meer kon zijn?

Will Prescott keek naar de vrouw met het haar dat zo zwart was als de nacht, die zich losmaakte uit zijn armen en haar grip op het geweer verstevigde. Bestond er geen mythe over de godin van de jacht, die de dieren en bossen beschermde? Zelfs haar praktische blauwe lijfje en wijde rokken konden dat beeld niet uit zijn gedachten wissen. Maar belangrijker was haar vermogen om de uitbarsting van de geiser te voorspellen. Het was algemeen bekend dat de Old Faithful betrouwbaar was. Maar hij betwijfelde of deze dat ook was.

‘Hoe wist je het?’ vroeg hij.

Haar mistgrijze ogen leken even verhit als het water dat zojuist een paar meter bij hen vandaan uit de grond gespoten was. ‘Als je lang genoeg op een plek woont, leer je er dingen over. Maar als je niet wegblijft bij de warmwaterbronnen, zul je niet lang genoeg leven om het zelf te leren.’

Daar kon hij niets tegen inbrengen. Hij maakte nu meer dan tien jaar deel uit van de cavalerie en de meeste jaren daarvan had hij in Indian Territory doorgebracht. Yellowstone was anders dan alles wat hij ooit had gezien, wonder na wonder. Niet verwonderlijk dat men de eerste pelsjagers en ontdekkingsreizigers die hadden verteld over de plek niet had geloofd.

Zoals sommigen kapitein Harris niet hadden geloofd toen hij had gevraagd om verkenners.

We moeten miljoenen hectares beschermen, had hij naar Washington geschreven. Ik heb drie ervaren gidsen die bereid zijn te helpen. Maar we kunnen zo'n grote oppervlakte zonder hen niet zo snel bestrijken.

Het antwoord was snel gekomen. *Slechts één gids zal worden uitbetaald. Uw mannen moeten de omgeving maar leren kennen.*

Will was hier nu langer dan twee weken en hij verdwaalde nog

steeds als hij van de ene buitenpost naar de andere reed. Kapitein Harris had een detachement gestationeerd op zes verschillende locaties: de populairste toeristische plekken, waaronder het Lower Geysers Basin. Als Will zijn deel van het park en nog belangrijker, zijn mannen, wilde beschermen, moest hij het er beter vanaf brengen.

Al vertelde hij zichzelf dat al acht jaar lang, sinds het moment dat hij de grootste fout van zijn leven had gemaakt.

Hij schudde de akelige herinnering van zich af. Het was een lange, moeilijke klim geweest, de weg die hij had afgelegd om na zijn degradatie weer luitenant te worden. Hij had een klus te klaren nu en hij was van plan om dat goed te doen.

‘Ik probeerde niet om mezelf door die stoom in een pudding te veranderen,’ zei hij tegen Mrs. Tremaine, terwijl ze op weg gingen naar haar hotel. Het was een verwelkomend plekje, met de groene luiken voor de ramen en de overdekte veranda die drie kanten besloeg. Nu de nachten kouder werden, was hij jaloers op de warmte in het gebouw. ‘Ik reed langs en zag iemand stokken in de *paint pots* gooien.’

Ze bleef abrupt staan. ‘Wie?’

Hij zou met die vent te doen hebben als hij in aanraking kwam met haar en haar geweer, terwijl ze zo’n vurige blik in haar ogen had. ‘Ik heb alleen een glimpje van hem opgevangen, voordat hij ervandoor ging. Lange man, hoge hoed, zwarte mantel die veel te verfijnd is voor deze plek.’

‘Ponsonby,’ zei ze. ‘Hij verblijft in het hotel. Gisteren met een groep uit New York aangekomen. Ik zal met hem praten.’

Hij wierp een blik op het geweer dat ze zo ontspannen vasthield. ‘Gewapend?’

Ze grinnikte. ‘Als het moet.’

Zijn mond voelde vreemd en het duurde een ogenblik tot hij beseftte waarom. De spieren van zijn gezicht waren vastgeroest. Hoelang was het geleden dat hij had geglimlacht?

Hij dwong zichzelf zijn blik van haar los te scheuren en op het hotel te richten. Zijn paard was vastgebonden aan de bindpaal ervoor;

de roodbruine merrie trok zich niets aan van de andere paarden om haar heen. Bess was een goed cavaleriepaard – het geluid van schoten maakte haar niet onrustig en die sterke benen van haar konden haar binnen een fractie van een seconde in vol galop brengen, en ze kon die snelheid bijna een halfuur volhouden zonder uitgeput te raken. Nu bewogen haar oren, alsof ze hem hoorde aankomen.

Of misschien was ze net zo geïntregerd door de vrouw aan zijn zijde als hij.

Opnieuw duwde hij zijn gedachten weg. Hij had veel goed te maken voordat hij weer een heer kon worden genoemd. Soms was hij bang dat God hem niet kon vergeven wat hij had gedaan. Hij had geluk gehad dat het leger bereid was geweest om hem een nieuwe kans te geven.

En het leek erop dat mrs. Tremaine ook opnieuw moest beginnen. Van dichtbij kon hij zien dat het hotel onderhoud nodig had. Een paar van die luiken waren krom, alsof een sterke wind ze verbogen had, en de treden die de veranda op leidden, zakten door toen drie heren en hun vrouw erop stapten. Het kon voor een weduwe niet makkelijk zijn om leiding te geven aan een drukbezocht hotel.

Bess hief haar hoofd toen de voordeur van het hotel openvloog en een vlasblond jochie de veranda op gestormd kwam.

‘Mam!’

Correctie: een weduwe met een kind. De hoteleigenaresse bleef staan toen de jongen de verandatrap af gehaast kwam. De tengere knul van ongeveer zeven jaar met grote ogen en een stompe neus hees zijn broek op toen hij slippend voor Will en mrs. Tremaine tot stilstand kwam. ‘Mag ik mr. Ponsonby onze speciale plek laten zien?’

Mrs. Tremaine wierp een blik op Will voordat ze haar rokken met haar vrije hand bij elkaar greep en voor haar zoon neerhurkte. ‘Wat hebben we afgesproken, Danny?’

De jongen schuifelde heen en weer en keek naar de stoffige grond. ‘Onze speciale plek is alleen voor ons.’ Hij sprak op monotone toon, alsof hij opdreunde wat hij al zo vaak had gehoord. ‘Maar hij vindt de bizons leuk.’

‘Veel mensen houden van bizons,’ gaf zijn moeder hem terug. ‘In de stoofpot, of een bizonkop aan de muur, hun huid uitgespreid op de vloer.’

Met elk woord werden de ogen van haar zoon groter en werd zijn gezicht bleker. ‘Mr. Ponsonby is niet zo.’

Een man die stokken in modderpotten gooide, gewoon om te zien wat er zou gebeuren, was waarschijnlijk niet van het soort dat andere delen van de natuur beschermdde. Mrs. Tremaine moest hetzelfde denken, want ze kwam overeind en klopte haar zoon op zijn schouder. ‘Laat mr. Ponsonby maar aan mij over. Heb je je klusjes al gedaan?’

Er volgde een diepe zucht. ‘Ja. Ik heb Pansy geholpen om de po’s te legen, de keukenvloer is geschrobd en ik heb de haard in de salon schoongemaakt.’

Dat was veel werk voor één ochtend, helemaal voor een jongen van zijn leeftijd. Zijn moeder knikte slechts. ‘Dank je. Ik vermoed dat Caleb wel wat hulp kan gebruiken met het houthakken.’

Hij trok een gezicht. ‘Caleb heeft altijd hulp nodig met het hakken van hout.’

De frustratie in de stem van de jongen raakte Will. En dat gold duidelijk ook voor zijn moeder, want ze slaakte een zucht. ‘Ik weet het, Danny. Het is veel werk dat moet worden gedaan, maar we hebben gasten.’

Hij keek op naar Will. ‘Nog eentje?’

Hij kon het gewicht op de schouders van de jongen bijna zien. Hij kende het gevoel. Nadat zijn vader was omgekomen in de burgeroorlog had hij moeten zorgen voor zijn moeder die uitgeput was geweest door al het werk. Hoe vaak had hij niet een blik door het raam geworpen, op de andere jongens die samen speelden? Hij was weggevlucht naar het leger zodra hij oud genoeg was. En dat was niet de laatste keer geweest dat hij alleen aan zichzelf had gedacht. Maar nu niet meer.

Hij salueerde naar de jongen. ‘Luitenant Prescott, tot uw dienst, sir.’

De jongen giechelde. En gezien de glimlach op mrs. Tremaines gezicht zou ze dat geluid wel vaker willen horen.

‘Ik ben geen sir,’ zei Danny. ‘Mam wel.’

Hij geloofde inderdaad dat mrs. Tremaine ook wel een saluut verdiende. Maar ze draaide zich met een kleur op haar wangen naar hem toe. ‘Ik denk dat je hier klaar bent, luitenant.’

Daar zou hij mee moeten instemmen. Hij was tenslotte van plan geweest om alleen maar langs te rijden, maar toen had hij Ponsonby tussen de *paint pots* gezien. De rest van zijn mannen waren verder noordwaarts, in de buurt van het Fire Hole Hotel, bezig hun tenten op te zetten. Hoewel zijn mannen met zorg waren uitgekozen en te vertrouwen zouden moeten zijn, vond hij het nooit fijn als hij hen niet in het oog kon houden. Maar er had zich zojuist een gewaagd idee aangediend. Dat zou hij waarschijnlijk niet moeten vertrouwen, maar misschien zou het hem, zijn mannen, mrs. Tremaine en haar zoon helpen.

‘Ik heb geruchten gehoord over de bosbessentaart van dit hotel,’ zei hij. ‘Ik zou mijn plicht verzaken als ik niet een stukje zou proeven.’

‘Onze kokkin Alberta maakt lekkere taart,’ was Danny het met hem eens. Hij trok aan zijn moeders arm. ‘We zouden hem een stuk moeten geven. Hij is een soort gast.’

Mrs. Tremaine verplaatste het geweer onder haar arm. Ze keek van hem naar haar zoon en weer terug, en hij had er veel voor over om te weten wat er op dit moment door haar hoofd ging.

‘Ga Alberta maar zeggen dat ze een punt moet afsnijden,’ zei ze uiteindelijk tegen de jongen.

Zijn ogen lichtten op. ‘Een groot stuk?’

Haar mondhoeken krulden omhoog. ‘Een groot stuk.’

‘Ook voor mij?’

Ze lachte. ‘Ook voor jou. Maar je moet een beetje voor me bewaren.’

‘Doe ik.’ En daarna draaide hij zich om en rende naar het hotel.

Kate Tremaine verplaatste haar blik weer naar Will en die was

dodelijker dan het geweer dat ze eerder op hem had gericht. ‘Goed, luitenant. Wat is het dat je wilt?’

Hij had nooit bekendgestaan om zijn charme, maar hij moest een poging doen. ‘Je geeft duidelijk om dit park,’ zei hij tegen haar, ‘anders zou je niet achter me aan gekomen zijn. Als ik dit deel van het Yellowstone-park moet beschermen, heb ik een gids nodig.’

‘Bosjes mannen zullen zich daarvoor willen laten inhuren,’ antwoordde ze. ‘Ik kan wel iemand aanbevelen.’

‘Ik heb geen toestemming om iemand in te huren,’ legde Will uit. ‘Ik heb een vrijwilliger nodig.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Met de winter voor de deur? Niemand heeft tijd om voor niets te werken.’

‘Wat over betalen in natura?’ drong hij aan. ‘Ik bewijs hun een dienst, zij verlenen mij een gunst.’

Ze klemde haar lippen een moment lang opeen. ‘De meeste mannen hier gaan niet akkoord met gunsten,’ zei ze toen. ‘Dat is waarom ze naar het Westen zijn gekomen: voor de onafhankelijkheid.’

De meeste mannen, ja, maar misschien een zekere vrouw niet. ‘Maar jij hebt een hotel waaraan het nodige gedaan moet worden,’ reageerde hij. ‘Zoals je al zei: de winter komt eraan.’

Ze leek haar stekels op te zetten. Hij hield haar blik vast en dwong haar de waarheid van zijn woorden onder ogen te zien. Als ze hem toestond haar te helpen, kon haar zoon weer een jongen zijn en zou Will misschien een beetje vrede vinden. De goede God wist dat hij dat nodig had.

Hij stak zijn hand uit. ‘Hebben we een overeenkomst?’

Ze keek ernaar en bewoog haar lippen opnieuw, en hij kon bijna voelen dat trots, wantrouwen en behoefte aan hulp binnen in haar met elkaar streden. Uiteindelijk pakte ze zijn hand vast en haar aanraking schoot door zijn arm naar zijn hart.

‘Akkoord,’ zei ze.

En Will kon zich alleen maar afvragen waar hij zich zojuist in begeven had.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel.nl

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

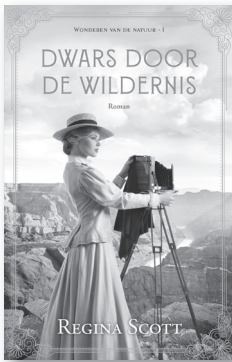
www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Smaakt het verhaal over Kate en Will naar meer?
Lees het eerste deel van de serie:

Dwars door de wildernis

Wonderen van de natuur – I

*Zij is vastbesloten om de mooiste foto's te maken.
Hij wil maar één ding: zijn vermiste vader vinden.
Kunnen ze samenwerken om hun doel te bereiken?*

Arizona Territory, 1871. Meg Pero heeft haar vader geholpen met fotograferen sinds ze oud genoeg was om zijn uitrusting te dragen. Wanneer hij overlijdt, is ze daarom vastbesloten om zijn werk voort te zetten. Om te beginnen besluit ze het contract dat hij kort voor zijn dood sloot na te komen, wat inhoudt dat ze als fotograaf meegaat met de legerexpeditie naar de North Rim van de Grand Canyon. Een mooie kans om daar in de wildernis een paar plaatjes te schieten, waarmee ze naam kan maken. Maar wat ze niet weet, is dat de leider van de expeditie niemand anders is dan de man met wie ze jaren geleden weigerde te trouwen.

Kapitein Ben Coleridge zou het liefst vertrekken zonder de vrouw die zijn hart gebroken heeft. Hij kan het zich niet veroorloven om tijdens de expeditie afgeleid te worden, omdat die een dekmantel is voor een persoonlijke missie: het vinden van zijn vermiste vader. Maar omdat er geen tijd te verliezen is en er geen andere fotograaf is die meekan, kan hij niet anders dan toestemmen.

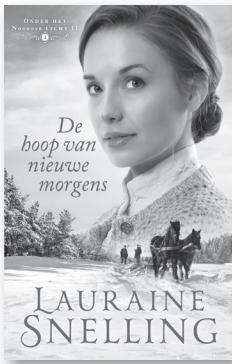
Niet lang nadat ze zijn vertrokken, wordt duidelijk dat Ben en Meg moeten samenwerken om hun doel te bereiken. Maar als het gevaar van alle kanten toeneemt, verandert de expeditie ineens in een hachelijk avontuur midden in de wildernis en is het nog maar de vraag of ze het er levend van af zullen brengen...

Dwars door de wildernis | Regina Scott |
ISBN 9789464110005 | 352 pagina's | € 20,99

Lees ook van Uitgeverij de Parel:

De hoop van nieuwe morgens

Onder het noorderlicht – II

Durven ze ondanks alle moeilijke gebeurtenissen te vertrouwen op de hoop van nieuwe morgens?

Met haar jongere broer Ivar op sleeptouw gaat Nilda Carson op reis naar Amerika om te gaan wonen bij haar oudste broer, Rune, en zijn gezin, in de noordelijke bossen van Minnesota. Ze ziet het als een gouden kans, maar beseft tegelijk dat ook het leven daar niet makkelijk zal zijn. De overtocht over de Atlantische Oceaan alleen al blijkt een avontuur te zijn en ze hoopt maar dat ze veilig bij haar nieuwe thuis zal arriveren.

Rune en Signe Carson zijn blij als ze vernemen dat Nilda en Ivar naar Minnesota komen, maar het leven op de boerderij van de Strands blijft ondanks de verbeterde verhoudingen moeilijk en zwaar. Rune wil een eigen huis voor zijn vrouw en kinderen bouwen, maar oom Einar is alleen maar bezig met zijn eigen ambities en weigert te helpen. En dat niet alleen, hij verbiedt iedereen van de gemeenschap om een voet op zijn land te zetten, waardoor Rune maar moeilijk hulp kan krijgen.

Wanneer een tragische gebeurtenis duidelijk maakt waar oom Einars woede en afstandelijkheid vandaan komen, is het meer dan ooit nodig dat ze schouder aan schouder staan en een echte familie zijn.

De hoop van nieuwe morgens | Lauraine Snelling |
ISBN 9789492408808 | 336 pagina's | € 20,99

ZIJ WIL YELLOWSTONE EN ZIJN DIEREN BESCHERMEN.
HIJ EN ZIJN MANNEN KRIJGEN DE TAAK
OM DAT TE DOEN. MAAR HUN GEZAMENLIJKE MISSIE
BLIJKT AL SNEL VOL GEVAAR.

Yellowstone National Park, 1886. Sinds haar man een jaar geleden overleed, is Kate Tremaine in haar eentje verantwoordelijk voor het Geyser Gateway Hotel. Een hele taak, vooral omdat ze ook nog de zorg voor haar zevenjarige zoontje Danny heeft. Maar toch zou ze niets anders willen; het hotel is haar thuis. En dat geldt ook voor Yellowstone zelf. Ze kent elke centimeter van de wildernis als haar broekzak en wil graag dat het beschermd wordt tegen stropers en vanden.

Nu de overheid de US Cavalry de leiding over Yellowstone heeft gegeven, bestaat de nieuwe missie van luitenant William Prescott en zijn detachement uit het beschermen van een deel van het nationale park. En omdat een gids hem wordt geweigerd, zit er voor hem niets anders op dan de hulp in te schakelen van de bekwame en aantrekkelijke hoteleigenaresse om zijn weg door de uitgestrekte wildernis te vinden.

Als Kate en Will de handen ineenslaan om ervoor te zorgen dat het park en alle dieren die er hun thuis hebben veilig zijn, wordt al snel duidelijk dat hun gezamenlijke missie vele malen gevaarlijker is dan ze ooit hadden kunnen denken. Helemaal als blijkt dat Danny is ontvoerd.

Een missie vol gevaar is het tweede deel van de serie *Wonderen van de natuur*. Dit drieluik vertelt over de vroege geschiedenis van drie nationale parken van de Verenigde Staten – Grand Canyon, Yellowstone en Mount Rainier – en brengt de wondermooie natuur daar tot leven. Eerder verscheen *Dwars door de wildernis*.

isbn 978-94-93208-13-1

9 789493 208131